

ภาพสะท้อนความรู้สึก สำนึกความเป็นครู...เหงา หดหู่ เดียวดาย..ต้องขยาดครับ

นำเสนอเมื่อ : 24 มิ.ย. 2552

พ่อ(แม่)...มีบุญคุณใหญ่หลวง

ข้าพเจ้ามองจากหน้าต่างที่ทำงาน

ภาพที่เห็นคือสนามฟุตบอลโรงเรียน ซึ่งมันคงเหมือนทุกวันที่ผ่านมา

แต่วันนี้มีความแปลกใหม่เกิดขึ้น ก็คือ มีการปรับพื้นสนามและปลูกหญ้าใหม่
คนงานที่ถูกจ้างมาปรับพื้นปลูกหญ้า ที่สนามทำงานอย่างแข็งขัน

ข้าพเจ้ามองไปที่คนเหล่านั้น แดดแรงขึ้นทุกทีๆ ตอนบ่ายยิ่งร้อนมาก
คนงานขุดดินพลิกพื้นเพื่อปลูกหญ้า บางคนปาดเหงื่อที่หยดย่อยลงมา
แล้วก็ก้มลงขุดดินต่อไป ท่ามกลางแสงแดดร้อน ท่ามกลางหยาดเหงื่อ
เพื่อแลกกับรายได้วันละ 150 บาท

เหลียวมามองห้องเรียนของนักเรียน นักเรียนพากันซื้อเสื้อวอร์มใหม่เพื่อ
เป็นอนุสรณ์สำหรับรุ่นการศึกษา ตัวหนึ่งเกือบหกร้อย พากันอวดเสื้อใหม่

ภาพในมุมมองกลับกัน คนงานซึ่งเป็นคุณพ่อคุณแม่สำหรับเด็กหลายคนกำลัง
ก้มหน้าขุดดินท่ามกลางแสงแดดแรงกล้า หยาดเหงื่อหยดรดหน้า ไม่มีสิทธิ์
ได้พัก จนกว่าจะถึงเวลาพัก เพื่อแลกกับเงิน 150 บาทต่อวัน

มองดูนักเรียนใช้โทรศัพท์มือถือราคาหมื่นกว่าบาท คุยกับเพื่อนและต่างอวดกัน
ว่าของใครจะแพงและทันสมัยมากกว่ากัน ต่างดูคลิปวิดีโอที่ถูกส่งมาจากไหนไม่ทราบ

มองแล้วเหลียวมองภาพชุดดินปรับสนามหญ้าของคนงาน มันเป็นมุมกลับกันมาก กลับกันแบบหน้ามือเป็นหลังมือ ชนิดฟ้ากับดิน

มองดูนักเรียนอีกครั้ง ก่อนจะเลิกโรงเรียน นักเรียนหญิงคว่ำกระຈก แป้ง หวี มา

จัดการให้ตัวเองสวยงามตอนจะกลับบ้าน นักเรียนชายก็กระเซ้าเย้าหยอกกันเล่น

ในห้องเรียน มองไปที่สนามแสงแดดเวลาใกล้บ่ายสี่โมง แแรงมาก คนงานที่ปรับพื้นสนามต่างคนต่างก็ก้มหน้าชุดดินอยู่อย่างนั้น ทำงานไปพร้อมหยาดเหงื่อไป บางคนมองไปที่ นักเรียนที่พากันเดินกลับบ้าน ใจจะนึกอย่างไรไม่ทราบ แต่ก็คงมองภาพเหมือน ลูกตัวเองอยู่ในแถวของนักเรียนที่กำลังเดินกลับบ้าน

คงมีอยู่สักคนที่ภูมิใจมากเหลือเกินที่ลูกตัวเองเป็นหนึ่งในแถวนักเรียนที่กำลัง

เดินกลับบ้าน ภูมิใจที่จะได้นำเงินรายได้ส่วนหนึ่งที่เหลือเก็บไว้ให้ลูกน้อยได้ใช้

หยาดเหงื่อของคนงานเหล่านั้น ล้วนเป็นหยาดเหงื่อแรงงานของคุณพ่อคุณแม่

ที่อดทนทำงานทุกอย่างเพื่อให้ลูกของตัวมีความสุข ไม่ต้องทนทุกข์แบบตัวเอง

อดทนกินเหงื่อ อดทนที่จะทนความร้อน อดทนที่จะใช้ร่างกาย เพื่อแลกกับเงิน

เพียงน้อยนิดเพื่อให้ลูกได้สบายไม่ต้องทุกข์ทรมานในอนาคตเหมือนกับตัวเอง

ข้าพเจ้าเคยชี้ให้นักเรียนดูภาพคนงานเหล่านั้น ชี้จิตสำนึกว่าคุณพ่อคุณแม่ลำบาก

มากมายอย่างไร แต่ไม่มีใครสนใจมองผ่านเลยไปเหมือนมองกระຈกที่ทะลุผ่าน

ไม่มีใครสนใจความทุกข์ยากแสนเข็ญของคนที่รักตัวเอง

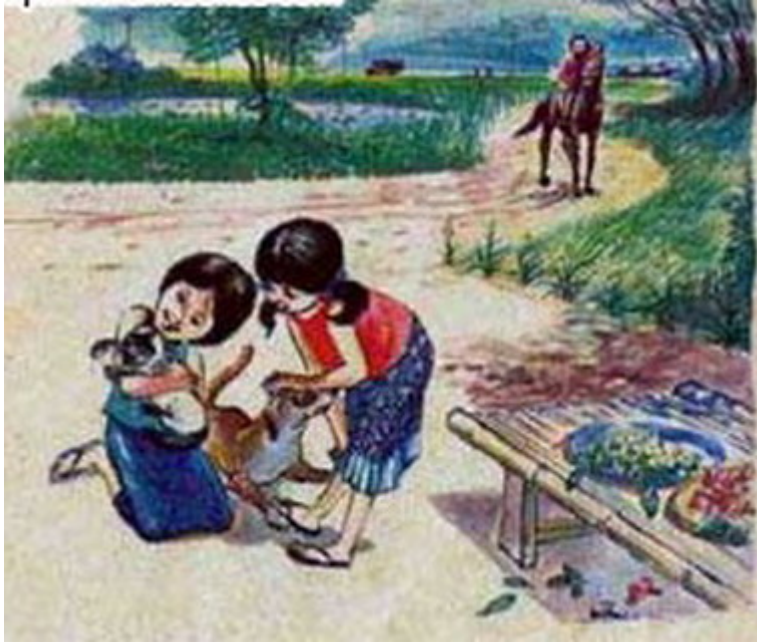
- **อยากบอกเหลือเกิน**

ว่าถ้าวันใดขาดคุณพ่อคุณแม่ไปแล้วอะไรจะเกิดขึ้นกับชีวิตตัวเอง

- **อยากบอกเหลือเกิน** ว่าภาพที่ได้เห็นเป็นภาพจริง ไม่ใช่ภาพนิยาย เป็นภาพที่บ่งบอกถึง ความทุกข์ยากแสนเข็ญของผู้ที่ได้ชื่อว่าพ่อแม่ ของนักเรียนหลายๆ คน

ข้าพเจ้าเห็นแล้ว นึกเปรียบเทียบดูแล้วน้ำตาซึมบอกไม่ถูก
ทำไม่ลูกถึงไม่ให้ความสนใจความทุกข์ยากของพ่อแม่บางนะ.....

ขอบคุณ...หนึ่งในความรู้สึก จากความสำนึก ของ....วิหคราตรี แห่งบ้านมหาดอทคอม
ตอยอด....โดยครูหนู...ครับ ต่างกับความรู้สึกของพี่ครูหรือไกลเคียง..ไหม..?ครับ